

pilo na Njih veličanstvo cesarja Franc Jožefa in Njih prevzvišeno soprogo Elizabeto in na prevzvišenega cesarjeviča Rudolfa in Njih družico Štefanijo in celo Habsburško hišo. Zatem se je napilo blagorodnemu baronu, kateri se mnogo trudijo za napredek našega slovenskega kmeta in ako bodo zmirom tako ljubeznivi sodnik in pomočnik našega naroda slovenskega, pridobijo si veliko čast pri slovenskem ljudstvu. Zatem so se vršile razne napitnice in navzmes je bil prezaslužen gosp. Ivan Kukovec uvrstjen za častnega srenjčana zgorjega Krapja in po napitnicah se je nabralo za dijaško kuhinjo na Ptuju 3 fl. 50 kr. In tako se je ura pomaknila na polnoči in prijatelji so se razšli. Drugi dan se je pa zopet reč običajno vršila in gospodu Šubicu so se priredile mize svatovsko, da si je tudi iz tega življenja povzel sliko. Ker so pa g. baron že prejšnjo noč omenili, da se morajo iz bližine sklicati za g. Šubica lepi premirani konji, se je to drugi dan storilo, kolikor se je hitro dalo in nekoliko so Krapjenčani nadomestili z lepimi, da je bilo zadostniše število. Starjše kobile imele so jezdece na sebi v narodni obleki in jezdec kanjir črez ramo, kakor so to našega Slovenca običaji, mlada žrebeta pa zraven sebe stoječega gonjača in tako je bila slika povzeta. In iz takega življenja bode g. Šubica svoje delo o priliki rabil in nadaljeval. Gosp. Šubicu še se je potem dobro postreglo v krogu kmetov in kmetic in v dar je dobil en lepo okinčani „bosman“, ter ga je veselega srea sprejel in se je nekako miločutno poslovil od tako živih Slovencev, kakor je tudi on. Ako kedo želi kaj več o gostijah poizvedeti naj bere v „slov. večernicah“ 36. zvezek, stran 56.

Iz Slov. goric. (Judeževi groši) Sem od sv. Ane, od kraja, ki je vedno še na dobrem glasu gledé narodnosti, smo ovohali nekaj, da bi nam lahko sapo odvezelo. Ugibali smo sem in tje ter konečno vendar-le pravo zadeli. Naš velezaslužni učitelj in ud prekornistnega „šulvereina“ je namreč vzel one groše, katere je bil svoje dni Judaž v obupu od sebe vrgel. Nje pobirajo zdaj veledušni dobrotniki, da jih potem darujejo nemškemu „šulvereinu“; a ta jih konečno trese tistim učiteljem, ki se oglašajo za nje. In med te se je sedaj oglasil g. Č. Zavoljo tega je tedaj toliko smradú po sicer dišečih „Slov. goricah“. Bojimo se skorej po pravici — kužne bolezni, nje pa bi nas seveda zdravniki ne znali ozdraviti, pač pa bi nemškutarji to storili s kakšno šulvereinsko šolo. Vprašujemo se, zakaj je mož segel po sadu, ki se ga sramuje Slovenec, ne pa, da bi mu bila sila teh grošev! Žganje ni angeljska pijača, toda tudi učiteljska ni. Za-njo bi, če je veliko, še ti groši segli. Ali ta gospod se vé, da je ne mara, za to pa jih je že prvo večer nesel, kam? — to pokrijem s plaščem krščanske ljubezni. Sloven-

ski pregovor pravi: Ako mlad ni nor, postane gotovo v starosti celi norec. Nekaj tega vidimo pri g. Č. Sedaj, ko mu je glava osivela in padla slana na brke, gre mož med tiste, za katere velja beseda narodne pesmi, ki pravi:

„Erjav, kakor Judaž bodi,
Naj te pes za plotom je.
Med Slovence naj ne hodi,
Ki je prav Slovenec ne!“ K.

Iz Središča. (Opazke.) To so vam, gosp. urednik, čudni ljudje. Kedar ni strahu, tedaj pa si naredé ga kar sami. Tako vaš prijatelj, g. K— v Ormoškem okraju. Moje opazke, ki sem vam jih bil poslal o g. Rakuševi šolski spomenici, niso mu dale mirú, dél jih je v saje ter jih ondi celih 5, oziroma 3 tedne pustil. „Ko si“ je potlej, kakor meni, iz njih naredil prav črnega „dedú“, zanesel ga je v proso vašega narodnega soseda v Ljubljani in je ondi mahal po njem, da je postalo celó mene groza, če prav sem stal precej od njega: To namreč veste, g. urednik, da niso več moje opazke, katere visé na g. K—jevem „dedu“. Še manj pa so potlej moje misli o učiteljstvu, posebno še o narodnem, kakor jih sluti g. K— v mojih prsih. Take prav gotovo niso, saj poznam kruh, kakor si ga služi človek v šoli, že iz malih nog in tedaj znam dobro, da ni „masten“. Nikakor pa jaz tedaj ne vzamem v svoja grešna usta le-one grde besede in mi jo g. K— torej zastonj riva va-nje. Ako pa vaš prijatelj hoče, da imam učitelje še tudi, če so nemškutarski, „za največje dobrotnike otrok“, tedaj pač ni, da „še govorim z njim dalje“. Vendar pa še eno, gosp. urednik! „Če se bode g. R vredno zdelo“ ter bi si rad prepovedal, da ga še kdo kdaj sumnjiči tako grdo, kakor dela to g. K— na koncu svojega „odgovora“, prosim vas lepo, dajte mu prostora v vašem listu.*)

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Njega veličanstvo, svitli cesar je vzprejel zadnjo nedeljo več dostojanstvenikov, med njimi sta bila mil. Ign. Orožen stolni dekan in bl. g. dr. Radej, namestnik dež. glavarja štaj. vojvodine, oba v Mariboru. — Minister za uk in bogočastje, dr. pl. Gautsch, je ukazal, naj oni gg. profesorji, ki so drž. poslanci, izostanejo za ta čas iz svojih šol, dokler so drž. poslanci, t. j. njim ni treba več hoditi v šolo ves ta čas, plačilo pa jim ostane, kakor jim ravno dohaja. Stvar je pri vsem nedolžnem licu, kakor ga kaže, vendar-le — kočljiva. — V štaj. dež. zboru je bila že četrta seja a ni, da človek pové kaj iz njega. Kakor se kaže, liberalni večini hodi le za to, da stori zopet kako stopinjo, se ve, da prav „korajžno“

*) Gosp. R. nam bode vselej drag, vendar pa ne maramo prepira. Ured.

zoper slov. ljudstvo. Tisti ukaz ministra gledé slov. vpisovanja v zemljiščne knjige, pač pokaže, menimo, črno na belo, kako da se radi imamo v Gradu. Kar ni, to pa morebiti bode. — Po slov. Koroškem hodi neko vprašanje, kako da se kaj obnaša slov. mladina, tista, ki še hodi v šolo. Človek se vpraša, kaj hoče visoka vlada s tacim vprašanjem? Bolja, kakor je nemška, bode ondi težko, saj jo imajo iz večine učitelji v rokah, ki ne znajo slovenski. Od njih se uči tedaj težko, če kaj dobrega. — V dež. zboru v Celovcu dela jim preglavico, ali se naj na lovsko karto pritisne kolek, ali pa ga ni treba. Tudi dež. predsednik ni znal na to odgovora. — Tudi v Kranjskem dež. zboru imajo vprašanje gledé slov. jezika pri zemljiških knjigah. Ni pa tako hudo, kakor pri nas. Tam se zapisuje va-nje brez ovire, samo občine, pod katere da spada kako posestvo, stojé še v njih samo nemške. To zanaprej postane drugače, kajti posl. Krnsnik predlaga, naj se zapiše tudi njih ime slovenski. Ni dvoma, da dež. zbor to vzprejme. — Kočevarji so besni, da niso zmagali pri zadnji volitvi; kakor smo v zadnjem listu poročali, izvoljen je slov. mož za poslanca. Divjanje, kakor se kaže sedaj v Kočevju, znamenje je prav, da bi druga izvolitev bila kriva. — Zbor škofov Goriške nadškofije je imel deset sej in so mil. gg. škofje izdali sedaj poseben pastirski list. Iz njega se nekoliko posname, kaj da so v zboru sklepali. — Slov. občini: Podgora čejo po vsej sili dati laško ime ali občina se brani tega imena in ima, se ve, da za to vso pravico. — Ženska podružnica sv. Cirila in Metoda v Trstu napravi letos božičnico za slov. otroke. — Zadruga pekov je v Trstu sedaj že vendar na nogah. Uni pone-deljek je izvolila že odbor, ki ima nje opravila poslej v svojih rokah. — Dež. zbor v Dalma-ciji hoče nov zavod, nekako posojilnico, da opomore kmetu na noge, ako še je na svojem zemljišču. Malo bode to, toda nekaj bi vendar le bilo. — V hrv. saboru se je ban izpovedal da je odpustil župana v Zagrebu točno, kakor velé to postave. No postave so v časih nedolžne. — Ogerska polovica dežel je zmerom na boljem, kakor pa naša, kar se tiče skupnih stroškov. Tako plača naša skupina letos za-nje nad 61 milij., a ogerska samo nekaj nad 28 milij. Čudno, kedar pa gre za pravice, tedaj pa ima ogerska vsa usta polna, naša skupina naj pa le kima!

Vunanje države. Bolgarski knez, princ Ferdinand, ima te dni ljubo mater, princesinjo Klementino, pri sebi. Pustimo ga tedaj pri miru, in ne razodenimo, kaj da je vse trolasi Bismarck v tem času spletel zoper njega! — Srbija se čuti sedaj srečno, kajti minister Ristić od-pira ji vrata do Rusije, kralj Milan pa drži z Avstrijo. Doslej še obvelja obema. — Turčija ima smolo z Rusijo. Le-ta hoče sedaj videti,

kaki da so turški denarji. Odkar je med njima mir, ne pošlje Turčija nič več denarja v Ru-sijo, da-si ji je vsled boja precej na dolgu. No Rusija naj si da mirú, saj je Turčija na dolgu še tudi doma lastnim vojakom! — Iz tega, kar se je govorilo v Berolinu, med Ruskim carjem in nemškim cesarjem ali bolje rečeno, med nemškim kancelarjem, Bismarckom, in ruskim car-jem, sliši se veliko a kdo ve, kaj da je na vsem govorjenju resnice? — Nemški cesarjevič ne čuti se ne bolje, ne slabše, odkar se je bil tolik hrup zagnal o njegovem raku. Ne mara, da že on sam rad ne misli na raka. — Carino ali dac na tuje žito, kakor ga vpelje Nemčija, ču-timo bolj mi, kakor pa Rusi. Le ti odpró si za svoje žito pot, če ne drugam, v Azijo, kam pa spravimo mi svoje žito? Pri tem pa je še naj-hujše, da gre iz naših dežel veliko denarja v Nemčijo, ona pa se brani našega blaga. To nam je lepa zaveznica! — Na Angleškem je sedaj čakanje na vrsti. Niti delalcem, ki pro-sijo dela, niti Ireem ki želé pravice, ne mara oholi Anglež ustreči in kar je čudno, še lepih obljub nima za-nje. — Francoska republika ima svojega predsednika. Stari Grevy se je odpo-vedal, kakor je bila podoba, s težavo 2000 frankov na dan, sedaj pa jih pade toliko v žep necemu inženirju, Sadi-Carnotu. Zadnjo soboto je dobil ravno zadosta ali še nekaj glasov črez polovico ter je postal predsednik lepe Francije. Kako dolgo pa se bode držal tega stola, ne zna nihče, tudi on si menda ne obeta veliko časa. Doslenje ministerstvo je vzelo slovo, kako pa pride za njim, tega si ne upamo uganiti. Pri lahkoživih Francozih je hitro lahko drug veter. — Italijanski kralj, Umberto, je vzprejel glave obeh zbornic, poslaniške in starešinske zbornice ter jim rekel, da je vse v Italiji v lepem redu. Potres doli v Kalabriji, kjer se je mesto Cosenza skorej razrušilo, ni se zmenil za kraljev „red“ ter je ljudi hudo spravil v nered. Bog pa jih ne daj več, tacih potresov! — Raz-stava milih darov se ne odpre še pri sv. Očetu prve dni meseca januarja 1888, naglašá se namreč še zmirom novih in zato še dan razstave ni določen. V Masavi, ob Rdečem morju, še tudi doslej ni prišlo do boja. To kaže, da Italiji ni veliko za boj. Mogoče je tedaj, da se uravna še nazadnje razpor med Italijo in Abesinijo brez krvi. — Znani rogovilež med delalci, Nemeč Most, sedi srečno zopet enkrat v ječi. Za nekaj mesecev mu je zaprla sodnija sapo.

Za poduk in kratek čas.

Štirinajst dni širom sveta.

(Dalje.)

Dasiravno je bila danes v Polešovicah zna-menita slovesnost, vendar nisem zapazil, da bi